

DOODSKOPVLINDER

ROSS & HARTMAN

Doodskopvlinder

2015

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam | Antwerpen

Copyright © 2015 Tomas Ross en Corine Hartman

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagbeeld [...]

Foto auteurs Keke Keukelaar

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 9089 0

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

www.tomasrosscrime.nl

www.corinehartman.nl

[2 pagina's ruimte laten voor 2 kaarten – volgen]

‘Mankind must put an end to war,
or war will put an end to mankind.’

– JOHN F. KENNEDY

PROLOOG

Het is lang geleden dat Adam Kaplan bang was. Maar nu is hij het. Doodsbang. Hij rilt over zijn hele lijf en hij zou willen schreeuwen maar elk geluid kan hem verraden. Zijn longen vullen zich met lucht zo warm als de woestijnwind twintig jaar geleden in een rotsspleet waarin hij letterlijk muurvast zat. In zijn brein weergalmt het geschut van Hamas-strijders. Wat waanzin is, want dit is Gaza niet en het enige wat hij echt hoort is het monotone gezoem van een ventilatiemotor.

Het doet niets af aan zijn angst.

Meter voor meter schuift hij op zijn buik vooruit als een rups door een eindeloze, te nauwe cocon en negeert de pijn in zijn lies die door het pistool wordt veroorzaakt. Het lijkt of hij zich al uren door het donkere buizenstelsel wringt, maar er is nog geen kwartier voorbij sinds hij de man in de tuin doodde.

Ergens klinkt gelach en hij verstijft als de hoge gil van Vera weergalmt. De woede golft in hem omhoog en verdringt zijn angst. Hij kromt zich in een bocht van bijna negentig graden. Achter een ventilatierooster schijnt een vage bundel licht. Hij hoort een man praten, een nasale stem, Engels met een zwaar accent.

‘Geconcentreerd zoutzuur, Fräulein von Löwenstein. An-

organisch zuur, corrosief. Het wordt gebruikt om staal mee te reinigen.’

Hij verbijt de pijn in zijn borstkas en schuift voorzichtig verder, nog verder tot hij bij het rooster is en zicht heeft op de ruimte onder zich.

‘Ik bewonder uw moed, Fräulein von Löwenstein, maar ik vrees dat die u niet zal helpen. Net zomin als uw collega’s dat nog zouden kunnen. Waar zijn ze, wanneer u ze het hardst nodig heeft?’

Vera ligt onder een felle lamp op een metalen tafel, naakt, haar polsen in klemmen, haar benen wijd uit elkaar in beugels. Weerloos. Felrode vlekken op haar huid. Ook zonder de geur van een brandende sigaret te ruiken weet hij waardoor ze zijn veroorzaakt. Links van haar staat een man, een silhouet buiten het licht.

O, Vera, lieve Vera. Fuck. Zijn linkerhand tast naar het pistool in zijn broeksband maar hij kan er niet bij. Zijn mes. Zinloos, hij heeft geen enkele ruimte om het te werpen en dan nog.

De stem klinkt opnieuw.

‘U weet dat u gaat sterven. Elk mens hoopt dat zijn dood snel en pijnloos zal zijn. Die van u zal genadig zijn als u hun namen noemt, maar langdurig en uiterst pijnlijk wanneer u volhardt in uw zwijgen. De keuze is aan u.’

Met een schok realiseert hij zich dat hij de stem herkent. De stem van een van de mannen die enkele maanden geleden een aanslag wilden plegen tijdens de Nucleaire Top in Den Haag.

‘Ik heb al gezegd dat ik ze niet ken.’ Vera moet helse pijn lijden, maar ze oogt kalm.

‘U liegt. U dineerde vanavond met de man met de blauwe ogen.’

Met mij, denkt Adam en vervloekt zichzelf dat hij niet in de gaten heeft gehad dat ze gevolgd moeten zijn. Nu zijn ogen wennen aan het licht, ziet hij ook andere silhouetten, twee. Drie. En dan ook het licht dat weerkaatst op een injectienaald die omhoog wordt gehouden.

‘Ik geef u tien seconden. Kort maar lang genoeg om te beseffen wat er in uw lichaam gebeurt wanneer het zuur bij u wordt ingespoten. Tien... negen... Wat zei je ook alweer, mijn vriend, wat gaat de dame precies voelen? Iets dat lijkt op levend verbranden?’

Iemand lacht, cynisch en hard, en zegt iets wat Adam niet verstaat.

Zijn blik is gericht op de hand die de injectienaald vasthoudt, en in een flits ziet hij het magere gezicht van een man met zwart, sluik haar en donkere ogen die zich bukt in het licht en de naald tussen Vera’s dijen steekt.

Zoutzuur. Maffia? Of Russen. Vanwege het oosterse accent, vanwege de lach. Adam huivert. Russen. Genadeloos. Ze zullen haar altijd doden, ook al geeft ze hun zijn naam en die van Charles.

‘Maakt u zich geen illusies, Fräulein... Zeven...’

Terwijl de nasale stem meedogenloos aftelt, lijkt Adams borstkas te worden geplet als hij zich op zijn rug probeert te draaien.

‘Ik ken ze niet,’ zegt Vera. ‘Ik heb het u al gezegd, u moet mij met een ander verwarren. Ik werk voor de NAVO, ik zet mij in voor de vrede en...’

De man onderbreekt haar. ‘Ik vergis mij nooit. U heeft samen met de man met de blauwe ogen twee van onze broeders gedood. Vier...’

In een uiterste inspanning, de pijn verbijtend, lukt het

hem eindelijk zijn pistool te pakken. Hij ademt een paar keer geconcentreerd in en uit om zichzelf onder controle te krijgen.

‘Ik weet niet wie u bedoelt.’ Vera’s stem klinkt toonloos maar hij begrijpt dat ze het uit zou willen schreeuwen.

‘Drie...’

Een moment kijkt de man met de injectienaald schuin omhoog en vreest Adam dat hij ontdekt wordt, maar dan wendt hij zijn gezicht weer af.

‘U bent niet alleen dapper, Fräulein, maar ook dom. Ik vraag het nog een laatste keer. Wie zijn zij?’

‘Ze zullen jullie vinden en doden,’ zegt Vera. ‘Jullie allemaal.’

Er klinkt een spottend lachje. ‘Eén...’

‘Stop! Stop in godsnaam!’

‘Wie zijn ze, Fräulein?’

‘De oudere man is een collega. Hij werkt ook voor de NAVO.’

‘Zijn naam!’

‘Fox.’

‘Fox. Wat nog meer? Wie is de man met de blauwe ogen?’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Spijtig, Fräulein, u heeft uw kans gekregen.’

Vera gilt. Haar bekken schokt, haar ogen draaien weg.

Inwendig vloekend richt Adam het pistool en vuurt. De man met het magere gezicht schreeuwt, Adam ziet hoe hij wegduikt en onmiddellijk ricocheert een salvo tegen het rooster. Het staccato geratel lijkt Adams trommelvliezen te scheuren, maar hij negeert het en ziet hoe Vera omhoogkijkt, alsof ze hem kan zien en beseft dat hij het is. Haar lippen bewegen, haar blik is smekend en hij begrijpt wat ze

van hem wil. Een onuitgesproken vraag die hij herkent van twintig jaar geleden, in de brekende ogen van de man onder hem in de rotsspleet. Even aarzelt hij nog. Dan richt hij. En schiet.

Nog voor de tranen zijn zicht belemmeren, ziet hij hoe het bloed tussen haar ogen welt.

1

De smalle weg kronkelt steil omhoog tussen kolossale rotsblokken, glinsterend als gepolijst staal in het zonlicht. Het landschap doet Charles denken aan de Schotse hooglanden: ruig en kaal, de horizon begrensd door bergkammen waarvan de toppen in wolken zijn gehuld, zo nu en dan in een haarspeldbocht de zee waaruit rotsen oprijzen als prehistorische zeemonsters. Maar de zee is de Middellandse en de bergkammen zijn van vulkanen.

Sir Charles Spencer Cavendish houdt van Schotland, vooral ook van de betere lokale malt whisky, maar hij is van origine net zo Engels als de gehuurde Land Rover waarin hij rijdt. Naar Calibera, een gehuchtje in het centrale bergmassief van Sicilië dat nog slechts een handjevol inwoners telt; oude mensen die hun kinderen naar Napels, Rome of het buitenland hebben zien vertrekken, en nu wachten op de dag dat pastore Vizzini hun de laatste sacramenten zal toedienen. Paolo Vizzini moet met zijn eenenzestig jaar de jongste inwoner zijn. Ze kennen elkaar al meer dan dertig jaar maar hebben elkaar lang niet gezien en hij voelt zich schuldig omdat dit niet zomaar een vriendschappelijk bezoek is. Hij heeft dringend hulp nodig.

Het is wonderlijk hoe het lot drie oude oorlogsveteranen nu weer verbindt: zichzelf als hoofd van Securicor, de kleine

veiligheidsdienst van de NAVO, Paolo die het zwaard heeft ingeruild voor het evangelie en Ethan Boydd, generaal en lid van het Militair Comité van de NAVO.

Behendig manoeuvreert hij de fourwheeldrive door de bochten en vraagt zich voor de zoveelste maal af waar Jan-Willem de Brauw kan zijn en of hij nog leeft. De diplomaat met zijn onverwachte, romantische intermezzo met een advocate op Sicilië. Gina Fioretti. Charles betwijfelt of het buitenechtelijke uitstapje wel zo onschuldig was. De Brauw mag er dan goed uitzien voor een man van vijfenvijftig, maar waarom zou een jonge, mooie Siciliaanse voor hem vallen? En het zal niet de eerste keer zijn dat La Cosa Nostra een diplomaat kidnap. Hoe cynisch ook, Charles hoopt dat er binnenkort losgeld zal worden gevraagd. Iets wat hij betwijfelt want De Brauw verdween niet hier maar op Rhodos nadat hij zijn opdracht had vervuld. Sindsdien heeft niemand meer iets van hem gehoord. Hij zou daar wachten op zijn vrouw voor een korte vakantie. Zijn bagage werd in zijn hotel op Rhodos opgehaald en de rekening contant betaald. Maar niet door hem. Het kan nauwelijks toeval zijn dat Gina Fioretti een beruchte maffiabos als vriend heeft en dat die ook naar Rhodos vloog. Het heeft weinig zin om haar door de carabinieri te laten verhoren, ze zal het ontkennen en hij heeft sowieso geen hoge pet op van de Siciliaanse recherche. Liever knapt hij dit zelf op, zeker als De Brauw door anderen werd ontvoerd.

Boven de bergen klimt een vliegtuig omhoog en hij denkt aan de Australische diplomaat die vorig jaar omkwam bij de ramp van de MH17. Ook die diplomaat was voor een NAVO-missie onderweg. Een operatie gericht tegen Poetins agressieve politiek. Harde noodzaak, want net als Ethan

maakt Charles zich geen enkele illusie: Vladimir Poetin wil zijn megalomane droom verwezenlijken om het oude Sovjet-rijk te herstellen. Ruim een jaar geleden heeft een klein Force Team onder zijn leiding een aanslag voorkomen tijdens de Nucleaire Top in Den Haag. Gepleegd door Russische huurlingen.

Hij remt voor een kudde geiten en moet wachten. Ook hier zijn al volop vlinders. Ze dwarrelen tussen de struiken wat hem doet denken aan zijn vrouw die nu op Il Giardino dell'Eden met haar vlinders experimenteert. Sarah is biologe, gespecialiseerd in vlinders in Turkije en het Midden-Oosten en al jaren bezig met de vraag hoe soms plotseling nieuwe soorten ontstaan.

Hij groet de herder en geeft gas voor de laatste klim naar het bergdorpje. In gedachten ruikt hij de geur van Paolo's broden. Hij verkoopt zelfs wijn, olijfolie en vers vlees van de kippen en geiten die hij eigenhandig slacht. Zijn oude kameraad kwam hier wonen toen het dorp nog enkele honderden inwoners telde en het kerkje bij elke mis bomvol zat. Paolo Vizzini heeft tientallen baby's gedoopt, huwelijken ingezegend, doden begraven, hun nalatenschap geregeld. Hij heeft ook zieken getroost en zelfs verpleegd want hij was lang geleden een jonge, veelbelovende arts. Niemand in Calibera weet wie de priester lang geleden was.

Maar Charles weet dat wel. Elke keer dat hij een steek in zijn linkerdijbeen voelt, zoals nu omdat hij terugschakelt in de bocht, ziet hij in een flits het tanige gezicht van de jonge Paolo voor zich. Paolo heeft net als hij en Ethan mensen gedood maar in tegenstelling tot hen heeft hij jaren met zijn geweten geworsteld, tot op een dag de Maagd Maria aan

hem verscheen. Ethan heeft dat altijd je reinste kolder gevonden maar Charles is daar niet zo zeker van.

Even later draait hij de Rover voor het eerste huis een inham in. Tussen struiken loopt een paadje omhoog naar het kerkje en naar Paolo's huis, waarvan de dakpannen blauw oplichten tussen het doffe groen van de olijfbomen. Als hij de motor uitschakelt, zijn tas pakt en uitstapt, is het doodstil op het geklater van water na, alsof ook de laatste inwoners zijn gestorven. Maar hij weet dat ze de vreemde auto al lang hebben gezien. Het paadje is met stenen bezaaid. Hij heeft Paolo wel eens gevraagd waarom hij het niet plat maakt zodat de parochianen er gemakkelijker over kunnen lopen, maar de padre is van mening dat de kerkgang moeilijk moet zijn. Het smalle, doornige pad dat naar Gods Heerlijkheid leidt. Maar doornig is het niet, Paolo heeft het water van de bergbeek gedeeltelijk omgeleid zodat er ondanks de hoogte en droge grond een weelde aan prachtige en zeldzame planten bloeit.

Hij steekt het bruggetje over en hoort Paolo's hond blaffen. Even later holt de zwarte *cane corso* op hem af. Het grote, lompe beest springt op hem toe en begint kwispelend zijn handen te likken. Lachend duwt Charles hem van zich af.

‘Dank je, Johannes. Genoeg. *Basta!*’

Paolo heeft de hond naar paus Johannes xxiii genoemd, niet alleen omdat hij die bewondert maar ook omdat het dier eenzelfde vierkante, goedmoedige kop heeft.

‘Ze herkent je nog, Charlie.’

Hoewel Charles kan ruziën en dromen in het Italiaans, spreken ze Engels met elkaar.

‘Paolo.’ Charles kust zelden een man, maar deze vriend is een uitzondering. ‘Je ziet er goed uit.’

Ze houden elkaar vast en Charles is ontroerd. Onvoorstelbaar dat ze beiden inmiddels de zestig zijn gepasseerd. Ze schatten hem soms jonger, maar evengoed is zijn golvende haar zilverwit. Net als Charles is ook Paolo zongebruind maar het is overduidelijk wie hier de Brit en wie de Italiaan is. Hijzelf de gesoigneerde aristocraat die er in zijn chique zomerkostuum uitziet als een bankier, Paolo Vizzini de goedmoedelijke dorpspastoor, genietend van het goede buitenleven. Met handen die nu zegenen maar ooit mensen doodden.

‘Hoe is het met Sarah?’ vraagt Paolo.

‘Goed. Je krijgt de hartelijke groeten. Ik moest je vragen wanneer je eens langskomt op Il Giardino.’

Paolo wuift om zich heen. ‘Wat moet een Siciliaan in Toscane? Ik ben hier in mijn eigen Hof van Eden.’

Charles slaat hem op de schouder. ‘Je weet dat ik je keuze voor God respecteer maar ik heb nooit begrepen hoe jij het zonder een vrouw kunt stellen.’

‘Je weet wat Kipling zei over vrouwen, Charlie. *A woman is only a woman but a good cigar is a smoke!* Kom op, je hebt ongetwijfeld zin in een sigaartje. En een borrel.’

Ze lopen omhoog tussen de olijfbomen naar zijn middeleeuwse huis dat de pastorie wordt genoemd.

Hij heeft het warm en trekt zijn colbertje uit. Zijn witlinnen broek en het overhemd zien er ondanks de lange autorit smetteloos uit, zijn kalfsleren schoenen glanzen alsof ze net zijn gepoetst, zelfs de knoop in zijn Travellers Club-stropdas zit nog perfect.

‘Je had Sarah mee moeten nemen,’ zegt Paolo, en wijst naar de vlinders die boven de bloeiende planten fladderen. ‘Er vliegt er daar vast wel een die ze nog niet heeft.’

‘Dat lijkt me sterk. Maar ik was niet in Toscane, ik was in Brussel.’

‘NAVO dus.’ Paolo knipoogt. ‘Ik dacht al dat je hier niet alleen voor *old times*’ sake kwam. Hoe is met onze oude ijzervreter? Nog steeds onverzoenlijk naar onze islamitische medemens?’

‘En de Russische,’ zegt Charles, ‘zeker na het neerschieten van de MH17.’

‘Is dat zeker?’

Charles haalt zijn schouders op. ‘Vrijwel. Maar we hebben geen bewijs.’

Het gezicht van zijn oude vriend betreft. En Charles begrijpt waarom. Paolo mag dan in navolging van Jezus vergevingsgezind zijn, maar niet als het gaat om communisten en zeker niet om de Russen die de Libische leider Khadafi indertijd aan chemische wapens hielpen en die nu aan zijn Syrische bondgenoot Assad levert. [NB leveren, toch...?]

‘Vladimir Poetin,’ zegt Paolo grimmig, ‘is een niets en niemand ontziende tiran die God loochent. Een islamiet gelooft tenminste in Allah, maar hij alleen in het zwaard. Nota bene de zoon van een zeer gelovige katholieke vrouw.’ Hij lijkt nog iets te willen zeggen, maar zwijgt dan.

Charles dringt niet aan. Haat is niet iets wat bij de Bijbel past, maar die van Paolo is wel begrijpelijk; zijn vader was in de jaren tachtig net als zoveel Italianen fanatiek communist.

Paolo loopt het terras op waarover de schaduw valt van het huis. ‘The usual?’

‘Graag,’ antwoordt Charles.

Met Johannes in zijn kielzog verdwijnt Paolo in de keuken. Charles buigt zich over de balustrade. Diep ademend snuift hij de geur van het voorjaar op. Vanaf het terras heeft

hij uitzicht over het dorpje, de berghellingen en de rivier die als een guirlande door het dal meandert. Verder weg schijnt de late zon op de afgebroken zuilen van een Griekse tempel.

Hij gaat zitten aan een antieke marmeren tafel die in Rome een klein fortuin zou opleveren. Vanuit een nis kijkt Maria op hem neer met haar stenen ogen. Tussen haar voeten ligt een witte orchidee.

Even later zet Paolo een glas twaalf jaar oude Aberfeldy single malt voor hem neer zonder ijs, daarnaast een doosje sigaren. ‘Je blijft toch wel eten?’

‘Natuurlijk.’

Paolo schenkt een glas bloedrode Palari-wijn in en ze proosten. ‘Op onze vriendschap.’

Ze zwijgen, genietend van het moment. De hond drinkt uit zijn waterbak en strekt zich dan uit onder de tafel. De zon zakt weg achter de bergen, ergens klinkt het aarzelende geluid van een eerste krekkel. Charles' gedachten gaan onwillekeurig terug naar hun eerste ontmoeting en hij weet zeker dat het zijn oude vriend op dit moment niet anders vergaat. Daarom is deze stilte goed, meer dan goed, er spreekt een soort berusting uit en een respect voor de ongrijpbaarheid van verleden en toekomst. Paolo zal er ongetwijfeld religieuze gedachten bij hebben, maar ook zonder een hogere macht ervaart Charles hoe bijzonder dit moment is. Het kost hem geen enkele moeite de herinnering terug te halen. Toen, in de Libische woestijn. Paolo, de legerarts die zijn leven heeft gered nadat soldaten van Khadafi met Russische martelers hem wekenlang hadden gefolterd. Met doorgesneden dijbeenspieren kwam hij er genadig af. Net als Ethan, met stukgeslagen ribben. Een derde sergeant werd voor hun ogen onthoofd. Een vriendschap met zijn wortels

in overleven, die tussen Paolo, Ethan en hem.

‘Ik hoop dat je me kunt helpen,’ zegt hij, en haalt zijn laptop uit de tas. Hij zet hem op tafel en klapt hem open. ‘Ik zou graag willen dat je hiernaar kijkt.’ Even later start een filmpje.

Paolo buigt zich voorover, tuurt naar het beeldscherm. ‘Falcone Borsellino,’ zegt hij. ‘Het vliegveld van Palermo.’

‘Opnames van de beveiligingscamera’s. Sorry, de kwaliteit is niet al te best.’ Hij wijst een vrouw aan op het scherm. ‘Het gaat om deze dame, met lang krullend, donker haar. Ze wacht op een man, die straks aan komt lopen.’ Op het moment dat dat gebeurt, zet hij het beeld stil.

Het duurt even en dan knikt Paolo. ‘Ja, ik geloof dat ze het is. Gina Fioretti. Advocate.’

Charles haalt opgelucht adem. ‘Ik ben blij dat je haar herkent. De recherche van Palermo kwam met haar naam. Ze wisten ook te vertellen dat ze is geboren en getogen in Ficantodi Mare, en ik herinner me dat jij daar jarenlang priester bent geweest.’

‘Ik kan het mis hebben, het moet tenslotte zo’n kleine dertig jaar geleden zijn geweest, maar ik heb haar vermoedelijk zelfs nog gedoopt. Helaas is ze Gods weg niet blijven volgen, ze schijnt nu het liefje te zijn van een maffiabons.’

Maffia. Dus ook daarin had de recherche gelijk, al durfden ze het bijna niet hardop te zeggen. Uit angst, nam hij aan. Charles begint erin te geloven dat het bezoek aan zijn oude vriend niet voor niets is en schaamt zich dan voor die gedachte. Hij heft zijn glas. ‘Het is hoe dan ook zo goed je weer te zien, my friend.’ Ze proosten nog maar eens. Op het leven, ditmaal. ‘Weet je ook wie?’ vraagt Charles dan.

‘Silvio Carlentini. Baas van een van de meest beruchte

maffiaclans op dit eiland. La Cosa Nostra. *Cavolo*, Charlie, waar ben je mee bezig?

Charles blaast de rook peinzend naar het Mariabeeldje, terwijl hij de opnames laat doorlopen en even later wijst hij De Brauw aan op het scherm. 'Deze man moet ik absoluut vinden, Paolo. Hij is een diplomaat.'

'Wil je me vertellen waar het om gaat?' vraagt Paolo.

Charles zwijgt even, en zegt dan: 'Hij zou op Rhodos kunnen zijn. Daar zou hij iets voor ons afleveren en dat heeft hij keurig gedaan.'

'Weet Gina Fioretti waar Carlentini is?'

'Misschien wel,' zegt Charles. 'En dat zou ik haar graag zelf willen vragen. Is er nog iets dat je me kunt vertellen?'

Paolo aarzelt, schudt dan zijn hoofd en grimast. 'Ik ga de oven aansteken. Ik neem aan dat je nog een whisky wilt?'

'Heerlijk.' Charles zucht nog een keer diep. De overwelldigende kleuren van Sicilië bezorgen hem plotseling hoofdpijn.

Paolo loopt naar de keuken maar stopt bij de deuropening. 'Ik ken iemand,' zegt hij, 'die je misschien kan helpen. Caressa. Een jonge vrouw. Ze was ooit de boezemvriendin van Gina.'

'Was?'

'Ja,' antwoordt Paolo. 'Dat zijn ze nu niet meer.'

'Weet je waarom?'

'Ja, dat weet ik.'

'Woont ze hier op het eiland?'

Paolo lijkt even te aarzelen, verdwijnt dan in de keuken.

Het schemert nog als Carrie het strand oprent. De zee is deze ochtend onstuimig, er lijkt een storm op komst. Schuimkoppen dansen op het water, de wind rukt aan haar haar. Maar ze laat zich er niet door weerhouden. Een vroege duik heeft haar voorkeur, zoals ze dat altijd al deed, in een ander leven. Al gaat ze nooit op dezelfde tijd. Vermijd gewoontes. Val niet in herhaling. Dat is gevaarlijk, kan dodelijk zijn.

Ze neemt een aanloop, vult haar longen met zilte zuurstof en duikt onder een hoge golf. Meer dan een minuut later komt ze boven en hapt weer naar adem, net op tijd voor een volgende aanstormende golf. Ondanks de kou en de verraderlijke stromingen zwemt ze onder water verder de zee in, tot ze de branding voorbij is en weer bovenkomt. De kustlijn blijft leeg en verlaten terwijl ze er soepel langs crawlt en in gedachten de slagen telt. Vijfhonderd zuidwaarts, vijfhonderd noordwaarts. Het is nog nooit gelukt het strand op precies dezelfde plek weer op te lopen.

Nahijgend van de inspanning rent ze naar de duinen, wringt het water uit haar haar, gaat zitten en trekt haar gympen aan. Ze kijkt om zich heen en sluit even haar ogen. De grauwe Noordzee verdwijnt en maakt plaats voor de Middellandse Zee met ontelbare tinten blauw die moeiteloos versmelten met de strakblauwe lucht. Haar jeugd barstte

van de kleuren. Fel. Vrolijk. Toen was ze onbezorgd, nu kijkt ze altijd over haar schouder. De enige reden dat ze nog leeft, is dat Silvio haar levend wil, hij wil haar in de ogen kijken als hij haar het genadeschot geeft. Silvio Carlentini, *capo di tutti capi* van La Cosa Nostra. Ze rilt bij de gedachte aan zijn adjudant, Luigi Monti, die haar in de val lokte, vorig jaar in Stockholm. Een man met de ogen van een slang. Ze wist op het nippertje te ontsnappen, maar ze vreest het moment dat hij haar hier weet te vinden en ze even niet alert is.

Ze vermant zich, rekt haar afkoelende spieren op en begint te rennen voor de kou dieper in haar lijf kan trekken. Het lijkt of ze ook fysiek niet meer zonder de zuidelijke warmte kan. De zee, de verse vis, de Zeeuwse ochtendhemel, dit land doet zijn best, maar het gemis van haar eigen vertrouwde Ficanto di Mare wordt steeds sterker. Terwijl ze de duinen op- en afrent, ziet ze zichzelf op de smalle witstenen trappen van het stadje waar ze opgroeide. Waar ze elk straatje, elk huis, elke inwoner kende. Waar ze 's avonds nog tot laat met haar broers buiten speelde of met haar vriendin ging zwemmen. Soms klonken er schoten, een schreeuw van angst, het geluid van een snel optrekkende auto, maar wat er ook gebeurde, het licht van de vuurtoren flitste altijd met een geruststellend ritme 's nachts door het raam van haar kamertje.

Een hond komt blaffend op haar af, kwispelt als hij haar herkent en holt met haar mee. Vroeger gaf ze kliekjes eten aan de loslopende honden. Stiekem, want haar moeder verbood het.

'Ze kunnen aardig lijken, *prediletto*,' waarschuwde ze. 'Maar op een onverwacht moment zullen ze je bijten.' Waarna haar moeder een kruisje sloeg.

Mama, zal ik je ooit nog zien?

Bij de gedachte aan haar moeder is ze met een schok terug in de kille realiteit. Als gewoonlijk speurt ze de omgeving af maar ze ziet niemand. De hond rent achter een fazant aan en verdwijnt tussen de duinen.

Soms voelt ze zich zo alleen, dat ze bijna hoopt dat er iets gebeurt. Al beseft ze dat ze dan opnieuw moet vluchten. Weer een ander huis dat nooit een thuis zal worden. Ze kan niet meer, wil niet meer. En al is de zee hier meestal kil en grijs, het is beter dan alle plekken vol beton en voortrazende auto's en mensen waar ze zich de afgelopen jaren met wisselend succes verborgen heeft gehouden.

Hier is ze veilig, denkt ze, maar ze zal dat nooit als een vanzelfsprekendheid kunnen aannemen.

Als ze de laatste meters naar de boerderij van Marco in een sprint aflegt, is het eindelijk licht.

Op de keukentafel ligt een briefje. 'Ben al naar Middelburg. Vanmiddag terug. Denk je erom dat er iemand van dat Vlaamse wijnmagazine komt voor de Palari? M.'

Ze is Marco Tavecchio veel dank verschuldigd. Ondanks zijn afkeer van alles wat met drugs en maffia te maken heeft, aarzelde hij geen moment toen ze bij hem op de stoep stond met niets anders dan de kleren die ze aanhad. Hij hoefde niets te weten, ze kon blijven zo lang ze wilde. Marco is een vriend van de enige man op Sicilië die ze vertrouwt en met wie ze sporadisch nog contact durft op te nemen. Pastore Paolo Vizzini.

'Marco is weduwnaar,' zei Paolo. 'Hij woont al jaren in Nederland. Maar zijn wijn en zijn hart zijn Italiaans en hij zal je graag helpen.'

Pastore Paolo. Naar hem vluchtte ze eerder, vijf jaar geleden, met het bloed van de man die ze vermoordde op haar kleren.

Ze doucht, trekt haar nette kleren aan, sluit de boerderij af en loopt het stadje in naar de winkel. Het is halftien maar al druk op straat. En bij de winkel staat een vrouw die haar vraagt om een mooie, witte wijn om een jarige vriendin te geven.

Terwijl ze een Collio Sauvignon uitzoekt en in cadeaupapier verpakt, houdt ze scherp in de gaten wat er buiten gebeurt. Mensen die iets langer dan nodig in de etalage turen, auto's die opvallend langzaam voorbijrijden, elke afwijking van de dagelijkse routine heeft onmiddellijk haar aandacht, wekt haar achterdocht. Ze knoopt een paarse strik om het krakende cellofaan, is niet echt tevreden over het inpakresultaat maar schuift de fles toch gehaast over de toonbank.

‘Dat is 18,95,’ zegt ze, in gebrekkig Nederlands. ‘Het is een heerlijke wijn, daar maakt u de jarige beslist heel blij mee.’

De vrouw bedankt haar, geeft haar twintig euro en zegt dat het zo goed is.

Carrie opent de winkel deur voor haar en speurt automatisch de straat af. Iets verderop stapt een man uit een auto met een Belgisch kenteken. Niet ongewoon, er komen hier regelmatig Belgen om een voorraadjie wijn in te slaan. Het kan de journalist van het Vlaamse tijdschrift zijn. Maar deze oudere man is van een bijzonder kaliber, dat zegt niet alleen haar intuïtie maar ook zijn chique kleding en de zelfverzekerde manier waarop hij om zich heen kijkt.

Ze doet alsof ze iets in de etalage verschuift, terwijl ze hem vanuit haar ooghoek volgt. Als hij bij de etalage van een zaak in herenkleding blijft staan, gaat ze de winkel weer in en sluit

de deur. Ze herschikt flessen wijn en intussen houdt ze de deur in de gaten, bereidt zich als vanzelf voor op een mogelijke confrontatie.

‘Doe niet zo idioot,’ mompelt ze, terwijl ze achter de computer gaat zitten en de website van *La Sicilia* opent. Er zijn leden van La Cosa Nostra opgepakt in Bagheria, leest ze. Zo’n vijfhonderd agenten in de provincie Palermo arresteerden een tiental mensen. Zij worden verdacht van moord, afpersing en illegaal wapenbezit. Bagheria. Dat heeft niets te maken met Silvio. Ze weet niet of ze blij zou zijn, als Silvio wordt opgepakt. Ze zullen haar evengoed niet met rust laten zolang hij leeft en instructies kan geven. De muren van een gevangenis zouden hem niet tegenhouden. De mafia vergeet en vergeeft nooit, en zeker Silvio Carlentini niet.

Als ze weer opkijkt, ziet ze de oudere man staan. Hij houdt zijn hoofd iets gebogen, alsof hij iets in de etalage bekijkt. Een breedgerande linnen hoed verbergt deels zijn gezicht. Hij is groot, met een krachtig postuur en dure kleding die de indruk moet geven casual te zijn. Een jas losjes over zijn schouder. Ze zou willen wegrennen maar dwingt zichzelf te blijven staan wanneer de winkelbel rinkelt en hij binnenkomt. Hij trekt iets met zijn linkerbeen en komt niet over als iemand die is opgegroeid met de geur van Zeeuwse mosselen. Het zou haar extra wantrouwend moeten maken maar ze voelt zich opeens kalm. Hij lijkt haar geen Italiaan, ook geen Belg, eerder een Britse gentleman maar dat zegt niets. De mafia is overal. Als hij een wapen heeft, zal hij haar hier niet neerschieten, te veel mensen buiten. Hij komt dichterbij haar en dan staat elke vezel in haar lichaam op scherp.

‘Kan ik u helpen?’

Zijn lach is ontwapenend en in zijn gezicht tekenen de ja-

ren zich weliswaar af, maar het is desondanks of misschien juist daarom aantrekkelijk. Hij zou van adel kunnen zijn, bedenkt ze, met zijn verfijnde en charmante voorkomen. Zijn getrimde snorretje is zilverwit, zijn ogen die haar opnemen diepbruin.

‘Het is een genoegen je eindelijk te ontmoeten,’ zegt hij, in onvervalst Engels, terwijl hij met een sierlijke zwaai de hoed van zijn hoofd neemt en voor haar buigt. Zijn dikke, golvende haar is net zo wit als zijn snorretje. ‘Mijn naam is Fox. Charles Fox. Ik ben een vriend van Paolo Vizzini.’

Ze verstijft. Wat heeft deze man met pastore Paolo te maken? Silvio is erachter gekomen dat de Pastore haar heeft geholpen, bedenkt ze, heeft hem gemarteld en hij heeft haar naam genoemd. Haar nieuwe naam.

Hij moet de paniek in haar ogen opmerken want hij knikt geruststellend en zegt dan in onberispelijk Italiaans: ‘Maak je geen zorgen, Caressa. Hij maakt het goed.’

Ze wil zeggen dat ze geen Caressa maar Carrie heet en geen Italiaans spreekt, maar verkramppt als hij zijn hand in de zak van zijn colbertje steekt. Hij legt een briefje naast haar laptop.

‘Hij laat je groeten.’

De letters dansen voor haar ogen, dan herkent ze het sierlijke handschrift. ‘Lieve Caressa, Charles is een oude vriend. Je kunt hem vertrouwen. Herinner je je wat ik je zei toen je hier wegging? Ik zal elke dag een witte orchidee bij Maria leggen voor je zielenheil. P.’

Met de tranen achter haar ogen beseft ze dat niemand anders dan Paolo dit kan weten, niemand kan hem gedwongen hebben dat te schrijven.

De man kijkt haar vriendelijk aan. ‘Ja?’

Ze knikt.

‘Ik wil je iets vragen,’ zegt hij. Hij haalt een foto uit zijn jaszak en houdt hem naar haar op. ‘Het heeft met deze vrouw te maken; je kent haar van vroeger.’

Ze herkent Gina meteen, ook al heeft ze haar al lang niet meer gezien.

‘Gina Fioretti,’ zegt hij. ‘Je oude klasgenootje en vriendin. Ze woont nu in Palermo. Ik weet dat je leven daar gevaar zou lopen maar ik heb je hulp nodig.’

Dat ze zijn naam kennen en weten dat hij een militair attaché van de NAVO is, is niet vreemd. Jan-Willem de Brauw weet dat die gegevens openbaar en makkelijk te achterhalen zijn. Maar dat ze van de vlindergids weten, is wel vreemd. Ze moeten hem op Rhodos gevolgd zijn naar de Petaloudes en hem de gids aan de stewardess hebben zien geven. Die grote, gespierde kerel misschien, met gebruinde kop en gemillimeterd blond haar die zei dat ze elkaar kenden van een conferentie in Rome begin dit jaar. Hij herinnert zich daar niets van, alleen dat hij Gina toen ontmoette.

De man noemde zijn naam maar die verstond hij amper en het zal ongetwijfeld niet zijn echte zijn geweest. Hij heeft een zware, donkere stem en spreekt goed Engels ondanks dat afschuwelijke accent.

‘Good to see you again, mister De Brauw,’ had hij gezegd. ‘Wat als ik vragen mag, doet u hier op Rhodos?’

Hij had gezegd dat hij op zijn vrouw Marije wachtte voor een korte vakantie op het eiland. Wat ook zo was.

‘Aha. Let me buy you a drink.’

Daar moet een of ander middeltje in hebben gezeten.

‘Wees voorzichtig, De Brauw,’ had Sir Charles gewaarschuwd toen hij hem de gids op Il Giardino gaf. ‘En laat we-

ten of het allemaal goed is verlopen. En natuurlijk een prettige vakantie met je vrouw.’

Dat is standaard, je bevestigt altijd of je missie is geslaagd maar dat heeft hij dit keer niet gedaan, niet eens de kans voor gekregen. Hij hoopt er vurig op dat ze in Brussel nu zijn gealarmeerd. Zou Charles inmiddels weten dat hij eerst naar Gina ging? Ze had hem gebeld dat ze naar hem verlangde. Voor zijn afspraak op Rhodos kon hij toch mooi even een kleine tussenstop maken op Sicilië? Hij had Marije gebeld en gezegd dat hij al op Rhodos zat. Een leugentje.

Is diplomatie iets anders?

Hij heeft pijn aan zijn linkerarm maar hij kan niet zien of het zuur zijn huid heeft weggebrand. Het is donker en zijn bril is kapot. Hij hoorde het knarsen van glas onder schoenzolen. Min vijf. Zonder dat ding is hij zo goed als blind. Waarschijnlijk deden ze dat met opzet zodat hij hen niet kan identificeren. Ook die blonde vent niet meer, het gezicht is een wazige vlek op zijn netvlies. Ze zullen hem vrijlaten zodra ze begrijpen dat hij maar een pion is.

‘Wat is de code?’

‘Wat voor code?’

Hij kreeg een kopie van de vlindergids onder zijn neus gedrukt. Toen had hij zijn bril nog. Alleen een scheepslamp erbij zodat hij niemand zou zien. Hoe komen ze aan een kopie? Van de stewardess misschien, een mooie, jonge vrouw met een zonnebril, afgezet met diamantjes en kort, donker haar, speelse plukjes in de getinte nek, waar hij zijn blik moeilijk van af kon houden. Maar waarom dan een kopie?

‘De code, meneer De Brauw, in ruil voor uw leven. De keuze kan niet moeilijk zijn.’

Hij heeft gezworen dat hij niets van een code weet en alles,

alles verteld wat ze maar wilden weten. Dat hij naar Rhodos vloog voor die vakantie met zijn vrouw die later zou komen. Dat een collega hem vroeg een vlinderboek mee te nemen voor iemand die hem zou aanspreken in de vlindervallei van Petaloudes.

‘Ik begrijp niet wat er aan de hand is en waarom u mij vasthoudt.’ Hij had ook uitgelegd dat hij een ambtenaar in dienst van de overheid is en als zodanig volgens de internationaal geldende conventies behandeld moet worden.

‘Waarom kwam u dan van Palermo?’

Hielden ze hem daar al in de gaten?

‘Ik zocht er een goede vriendin op.’

‘Een goede vriendin?’

‘Ja.’ Hij kon zelfs een grapje maken. ‘Een mooie Siciliaanse. Maar vertel dat niet aan mijn vrouw, alstublieft.’

‘Aha. Siciliaansen. U heeft een goede smaak, meneer De Brauw. Als u er prijs op stelt haar weer te zien, bent u verstandig en vertelt u mij de code.’

‘Ik heb het u al gezegd, ik weet niets van een code.’

Sicilië. Gina. Het is toeval, dacht hij, dat hij haar voor het eerst ontmoette op diezelfde conferentie in Rome waar de blonde man het over had. Toeval bestaat niet, maar alleen al de gedachte dat Gina hiermee te maken heeft, is absurd. Ze is juist fel tegen de maffia en ze weet niets van de gids. En Gina houdt van hem. Ze had ook meegewild naar Rhodos maar dat wilde hij natuurlijk niet.

Ze hadden een druppel van een of ander bijtend zuur op zijn huid laten vallen. Zijn huid leek in brand te staan. Na een volgende druppel had hij het uitgeschreeuwd.

Dat hij op een schip gevangen wordt gehouden, begreep hij

toen hij bijkwam en het geluid van klotsend water en monotoon geronk van de motor hoorde. Later leek er een storm op te steken; de hevige deining maakte hem misselijk. Moeizaam komt hij van het smalle bed en schrikt van de scherpe pijn in zijn blote voet. Hij bukt zich en prikt met een hand in iets scherps. De scherven van zijn brillenglazen, een ervan vrijwel onbeschadigd. Voorzichtig houdt hij het stuk glas als een lorgnet voor een oog, al ziet hij nog steeds vrijwel niets. Het is iets van hemzelf, en als hij het in zijn broekzak stopt, voelt dat als een overwinning, hoe klein ook. Zijn enkels en polsen zijn aan elkaar gebonden zodat hij als een vogel naar het toilet hipt, langs de gladde wanden van een hut zonder patrijspoort. Het ruikt er naar niets behalve naar zijn urine, uitwerpselen en zweet. Er is niets, behalve een metalen bed, wastafel en toilet.

Ze moeten zijn bagage uit zijn hotel hebben gehaald want een paar maal is er een man gekomen die hem zwijgend losmaakte zodat hij zich kon wassen en schoon ondergoed aan kon trekken. Uit zijn eigen koffer. Maar hij mist zijn portefeuille, telefoon en horloge. Voor zijn gevoel zit hij hier weken, maar hij twijfelt er niet aan dat angst de dagen en nachten oneindig lang maakt. Want bang is hij natuurlijk wel. Doodsbang.

Al geloven ze hem, natuurlijk, dat kan niet anders. Ze zeggen niets maar ze zijn aardig, bieden sigaretten aan, geven hem te eten en te drinken. Ze laten hem vast weer gaan. Misschien straks wel, want sinds een tijdje klinkt het motorgeronk niet meer en deint het schip kalm op en neer.

Tegen beter weten in probeert hij zijn polsen opnieuw los te wrikken maar houdt daar mee op als de schrijnende pijn van kapotte huid hem herinnert aan eerdere pogingen. Als

hij zijn handen en voeten los zou weten te krijgen, kan hij misschien ontsnappen. En dan? Een heroïsch einde met een sprong in het water en een kogel in zijn rug?

Een gids afleveren. Een simpele opdracht, als diplomaat is hij een ideale koerier. Een bezoek aan een toeristische attractie. Wachten op de vraag van een stewardess in een uniform van Turkish Airlines.

‘Wist u,’ vroeg ze, ‘dat de doodskopvlinder ondanks zijn naam niets doet maar dat hij als rups gemeen kan bijten?’

Hij moest haar bedanken namens Atropos, de Griekse naam van een mythologische schikgodin. Eenvoudig.

Daarna liep hij wat rond in de schitterende vlindertuin waar Charles’ vrouw Sarah al over had verteld. Hij maakte een selfie om naar Marije te sturen maar even later liet hij zich ook fotograferen door een Griek. Een aardige jongeman, Dimitrios, die hem aanbood wat van het eiland te laten zien. Een lucratief bijbaantje, zei hij, net als het fotograferen van de toeristen. Hij had in een bar in een kustplaatsje wat met de jongeman gedronken. Toen Dimitrios weg was, bestelde hij wat te eten. Later kwam de blonde man binnen.

Vanaf dat moment is zijn herinnering een gatenkaas. Flarden van schaterlachen, schuine moppen die hij maar half begreep, de sirtaki dansen en bijna van een loopplank af lazeren. Een schim van een man die hem eten en drinken brengt, lamplicht vonkend op een getatoeëerde wolf op een arm.

Hij slikt iets weg. Waar zou Marije nu zijn? Hij had haar willen vertellen over zijn slippertje, uit schuldgevoel, in de hoop dat ze zou begrijpen dat hij het niet bewust had opgezocht en dat ze het hem zou vergeven. Zijn eerste liefde, moeder van zijn studerende dochters, de perfecte eega voor

een topdiplomaat. Hij houdt nog steeds van haar. Ze tennist beter dan hij, ze lachen samen veel, zijn onverslaanbaar als bridgepartners.

Als ze maar heeft begrepen wat hij haar mailde.

De blonde man dwong hem een mailtje te sturen dat hij helaas hun vakantie moet afzeggen wegens onverwachte ontwikkelingen. Dat komt wel meer voor maar hij is ondanks alles toch slim geweest. Hij stuurde haar de selfie die hij in de Petaloudes maakte en had als ps onder het bericht geschreven: *Laat je deze foto aan de vrouw van Charles zien? Ik probeer je zo snel mogelijk te bellen. Je Jan-Willem.*

‘Wat staat daar in het Nederlands?’

‘Dat ik haar een foto meestuur van mijzelf, in de vlindertuin.’ Hij had de foto laten zien. Onschuldig.

Ze maakten geen bezwaar. Hij moet erop vertrouwen dat Marije de foto aan Sarah heeft gestuurd, ze kennen elkaar oppervlakkig van party’s in Brussel. En Charles kan immers weten dat er geen sprake is van onverwachte ontwikkelingen. Als hij al niet gealarmeerd is omdat hij geen bericht heeft gekregen dat de gids is afgeleverd. Maar dan... hij kan hopen wat hij wil, ze zullen hem niet vinden, hij heeft geen enkel benul waar hij is. Ja, op een boot. Ergens op zee. Hij kan overal zijn.

Hij schrikt op van gestommel. De deur wordt geopend. Twee mannen, stinkend naar alcohol, pakken hem onder zijn oksels beet en trekken hem ruw overeind. De pijn vlamt door zijn onderbenen als hij staat. De mannen fluisteren met elkaar in een taal die hij niet verstaat en hij kan zich niet concentreren op hun stemmen, hij heeft al zijn kracht nodig om het niet uit te schreeuwen. Ze sleuren hem mee, zijn blote voeten slepen over metalen treden.

Ineens is er frisse lucht. Hij haalt diep adem, ruikt en hoort de zee maar ziet niet meer dan vlekken in een grijze mist. En dan vaag een loopplank met een reling. De twee ondersteunen hem als ze eroverheen lopen. Zijn coördinatie is zoek, hij voelt opnieuw misselijkheid opkomen en sluit zijn ogen. Zijn voeten raken ijskoude rotsgrond en hij gilt als hij plotseling met kracht achterover wordt geduwd en met zijn rug hard op een koude ondergrond belandt.

Een blikken geluid. De kofferbak van een auto. En dan stilte, de geur van olie, een motor die aanslaat. Hij manoeuvreert zich in een minder pijnlijke positie op zijn zij, maar dat houdt hij niet lang vol. De angst verlamt hem. Een autorit. Ze gaan hem liquideren. Maar dat hadden ze toch aan boord kunnen doen? Zijn lijk hadden ze in zee kunnen dumpen. In de benauwende warmte bidt hij voor het eerst sinds zijn kinderjaren, al gelooft hij allang niet meer in een god of hiernamaals, laat staan een eeuwig leven.

De auto stopt. Ondanks zijn paniek is hij opgelucht als ze hem uit de kofferbak tillen en een huis binnendragen. Het klinkt er hol en het stinkt er naar rotte vis. De angst komt vervolgens in alle hevigheid terug als ze hem op een stoel zetten en zijn handen en voeten aan de poten vastmaken. Laat het in godsnaam niet weer dat bijtende zuur zijn.

Niet in paniek raken. Langzaam inademen, langzaam uit. Snakkend naar de frisse lucht van de minuten in de buitenlucht, op de boot, wil hij vloeken maar er komt geen geluid uit zijn keel.

‘De code, *porca miseria!*’

Hij schrikt van de vloek, zo dichtbij, en krimpt in elkaar, schudt zijn hoofd.

‘Ik weet het niet. Geloof me, ik weet het niet.’ Zijn stem

klinkt dun en breekt. Uit zijn ooghoek ziet hij iets van glas glinsteren.

‘Mijn collega, hier,’ hoort hij de man zeggen, ‘is erg gesteld op het geluid van gillende slachtoffers, nogal bijzonder, ik weet het, maar ik kan maar één ding adviseren: vertel wat je weet. In die injectienaald zit zoutzuur. Je hebt al gemerkt hoe pijnlijk dat spul is op je huid. Hoe, denk je, voelt het als hij het in je reet spuit?’